

Követni egy életen át

A húsvéti igében van egy érdekes betoldás: két szó. Ha nem szerepelne benne, akkor is teljesen egyértelmű lenne a fehér ruhás ifjú mondata, de így hogy mégis szerepel, egy ember kiemelten nagy hangsúlyt kap. „...és Péternek”. Pétert kiemeli az angyal és felhívja az asszonyok figyelmét arra, hogy el ne felejtkezzenek Péterről. Neki mindenképpen mondják el, hogy Jézus feltámadt.

A mai húsvéti prédikációban Péter életén keresztül vizsgáljuk meg azt, hogy mit jelent Jézust követni.

A követés szó két jelentéssel bír. Az eredeti értelme az, hogy valaki után haladni, lépkedni, mint pl. amikor a kisiskolások követik a tanárt, amikor az átvezeti őket a gyalogosátkelőn. De ugyanúgy érezzük, hogy a követés lelki jelentéssel is bír, azaz egyetérteni, úgy élni, úgy gondolkodni, úgy beszélni, úgy tenni, úgy értékelni, ahogy az előttünk járó teszi. Átvitt értelemben, lemásolni a másik lépéseit, úgy lépkedni, ahogy az előttünk járó teszi. Ez a követés lelki jelentése is.

Ma már nincsenek privilegizált utak és vezetők. Az egyház sem ilyen, sőt Jézus Krisztus is eggyé vált a sok vezető között, akit lehet követni. Erről lehet vitatkozni vagy ezzel kapcsolatban sajnálkozni, hogy ez jó vagy sem, de ettől függetlenül ez a helyzet. Ugyanakkor meggyőződésem a tapasztalataim alapján, hogy az emberek várnak és vágynak olyan útra és olyan vezetőre, aki a valódi életre tudja őket elvezetni, akinek az útja nem hamis, akinek a személye hiteles. És talán vágynak arra is a pszichológia nagy törvényei alapján, hogy ne egyedül legyenek ezen a úton.

Emberileg nézve tehát éppen ezért reális lehetősége van ma a missziónak. Azért mert Jézus útja nem hamis, személye hiteles, sokan járnak rajta és ez az út az életre visz. Éppen ezért nevezte Jézus is a missziót követésnek. Azaz Jézus missziója az volt, hogy saját maga követésére hívott el embereket.

A keresztyén élet egyik metaforája tehát a követés. Amikor Jézus kiválasztotta a tanítványait, akkor nem csak egy tanévre hívta maga mellé őket, hanem egy egész életen tartó követésre. Ezt mondja Jézus az első tanítványok elhívásakor: „...meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, (...) ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem (...). ¹⁸Erre azok a hálókat otthagynak azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig (...), elmentek őutána. (Mk 1,16-20)

De hasonló módon hívta el pl. Lévit, a vámszedőt is. „Kövess engem! Az pedig felkelt, és követte őt.” (Mk 2,14)

Az evangélium üzenete az, hogy Jézust követni, az maga az élet. A mai húsvéti történet üzenete pedig az, hogy a tanítványokat még a nagypénteki események sem akadályozhatják meg abban, hogy Jézust követhessék.

- 1) Péter szerette Jézust
- 2) Péter megtagadta Jézust
- 3) Péter követte Jézust

1.

Lehet, hogy a János evangéliuma jut most eszetekbe, amikor Jézus háromszor kérdezi meg Pétert, hogy szeretsz-e engem. De ma nem erről a történetről fogok beszélni, mert ma Márk evangéliumából olvastam fel a húsvéti történetet és nem János evangéliumából.

Péter szerette Jézust. Vajon miért is mondom ezt?

Először is a 8. fejezetben olvasunk arról, amikor Jézus először beszél szenvedéseiről és haláláról, hogy Péter megfeddi Jézust. Vajon miért tette ezt Péter? Hát nem rossz szándékból, az biztos. Sőt! Péter féltette Jézust. Péter szerette Jézust. Ezért nyilvánvaló, hogy nem akarta, hogy baja essen. Amikor Péter kifejezi Jézus felé ilyen módon a szeretetét, akkor Jézus megfeddi Péter és azt mondja, távozz tőlem Sátán. Azaz (a görög szövegben) ereddj a hátam mögé. Légy a követőm. Kemény szavak, de Jézus úgy igazítja helyre Pétert, ahogy

egy kificamodott csontot szoktak, hogy az a helyére ugorjon vissza és minden rendben működjön. Azt látjuk tehát, hogy Jézus elhívja Pétert ezekkel a szavakkal „Kövess engem!”, majd amikor Péter már nem a Jézus követője, hanem Jézus vezetője szeretne lenni (azaz el akarja téríteni Jeruzsálemtől, a szenvedés helyétől), akkor Jézus határozottan a háta mögé parancsolja újra.

Akkor most szerette Péter Jézust vagy sem?

Az érzelmeink sajnos sokszor tudnak olyan irányba vezetni bennünket, ami nem az Isten akarata, ami nem az Isten útja. S itt most nem az indulatokról van szó. A legfőbb szeretet is szembe tud helyezkedni Istennel, ha előtte nem Isten igéjén keresztül tájékozódik. Lássuk csak! Jézus előbb elmondja, hogy mi vár rá Jeruzsálemben, aztán Péter, mintha meg sem halotta volna. Figyelni kell arra, hogy mit akar az Isten, s még az érzelmeinket is annak kell alárendelni. Márpedig az Isten egyértelműen elmondja, hogy mit akar. Csak kérdezd meg tőle.

2.

Na de térjünk vissza Péterhez. Hetekkel, hónapokkal később, nagycsütörtök éjszakáján megtörténik egy újabb párbeszéd Péter és Jézus között. Jézus arra hivatkozik, hogyha nincs pásztor, a juhok nem tudnak kit követni. De Péter itt is fogadkozik, hogy ő mindenhova követni fogja Jézust, még a halálba is. Itt is Péter szeretete szólal meg. Annyira szereti Jézust, hogy nem akarja magára hagyni a bajban. Akárhova is kerül Jézus, Péter mindenhova utána akar menni.

Am néhány órával később kiderül, hogy Péter mégsem képes követni Jézust. Megtagadja őt, azaz lelép a Jézus útjáról. Míg Jézus a szenvedés felé közelít, addig Péter távolodik a szenvedéstől. Jézus és Péter útja elváltak itt ezen a ponton. Péter itt már egyáltalán nem másolja Mestere lépéseit.

S itt látszik meg a legjobban, hogy mit jelent az emberek szerint gondolkodni (ld. 8,33). Az emberek szerint való gondolkodás, amit Jézus elhárított magától itt realizálódik: menekülés a szenvedés elől. Jézus pedig azt mutatja meg, mit jelent az Isten szerint gondolkodni: vállalni a szenvedéseket is. S itt ezen a ponton az is kiderül, hogy Péter szeretete Jézus iránt itt még meglehetősen magából indul ki. Mivel Péter fél a szenvedéstől, ezért félti Jézust is a szenvedéstől. Mivel Péter fél a haláltól, félti Jézust is a haláltól. Ezért nem volt igazán Jézus követője, mert nem tudott azonosulni a Jézus gondolkodásával, értékrendjével, teológiájával, egyszóval a Jézus útjával. Péter azt gondolja, hogy akit szeret az Isten, azt megóvjaa a szenvedéstől. Jézus azt gondolja, hogy akit szeret az Isten, annak megengedi még azt is, hogy szenvedjen. Óhatatlanul is más utat járnak ők ketten.

S egy nappal később úgy látszik, olyan messzeségbe kerültek, ahonnan már nincs visszaút egymás közelébe. Hiszen Jézus meghal. Se fizikailag, se lelkileg nem igazán lehet már a követőjének lenni. Péter ezzel a nagy teherrel jár együtt és fontos, hogy egyedül(!) a saját útján. Akit eddig szeretett, az meghalt. Nincs kit követni immár. Bukott tanítvány, aki előtt nem megy senki.

Nagyon emlékeztet engem a mi saját kultúránkra. Amikor Isten halott, akkor nincs kit követni. Amikor az örök értékek eltemetésre kerülnek, akkor az ideiglenes utak nem tudnak végérvényes célt adni az életnek. Nagyon mélyre tudja ez lökni az embert, hogy van-e bármiféle célja, vagy értelme egyáltalán így az életnek. Amikor azt érezzük, hogy nem megy előttünk senki, s hiába szegődünk ennek is, annak is a nyomába, akkor sem jutunk sehova. Bukott emberek vergődése, téblábolása, toporgása. Ez a helyzet, amikor az Isten halott a számunkra.

3.

De aztán valami történik 3 nappal később. Érkezik egy hírnök és meghirdeti az Isten húsvéti evangéliumát. Van kit követni. És ez az evangélium. Nem vagyunk magunkra hagyva a fájdalmainkkal, a helyrehozhatatlannak tűnő vétkeinkkel. Nem kell magányosan toporognunk, mert Jézus feltámadt és újra csak követésre hív.

Az ifjú azt mondja, hogy előtettek megy Galileába. Mind a két szó a görög szövegben különösen fontos teológiai jelentéssel bír.

Előtte megy. Többször is előfordul Márk evangéliumában ez a szakasz. Amikor Jézus harmadszor mondja el, hogy szenvedni fog Jeruzsálemben, amikor nagycsütörtök éjszakáján kimennek az olajfák hegyére: ²⁶*Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.* ²⁷*És akkor így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: „Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.”* ²⁸*De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.* (Mk 14,27-28) És a fehér ruhás hírnök ugyanezt az ígét ismétli meg itt: *előttetek megy Galileába.* (Mk 16,7)

Ez egy teológia fogalom. A követés lelki jelentését adja nekünk vissza. Jézus helye elől van. Mindenki más csak utánamehet. De a vezető hely Jézusé.

Aztán itt van Galilea külön megnevezése. Vajon miért ilyen fontos Galileának a megnevezése? Azért mert többről van itt szó, mint egyszerű földrajzi helyről. Galilea Jézus küldetésének legfontosabb helyszíne, a csodák és tanítások helye. Márk evangélistánál a misszió helye, ahol emberek tértek meg, pogányokhoz is eljutott az evangélium.

A húsvéti történet tehát egyrészt arra hívja a mindenkori tanítványokat, hogy ne hátrafelé nézegessenek, hanem előre. A feltámadott maga után hívja a tanítványait és legfőképpen Pétert. Maga után hívja, de nem vissza a múltba, hanem előre a jelenbe és a holnapba.

Aki Jézus követője, annak az útja a misszió területére vezet. Mert Jézus ott jár előttünk, aki oda megy, ahol róla még nem hallottak, őt még nem ismerik, ahol benne még nem hisznek. Ennek a szónak itt a görög nyelvben van egy másik jelentése is: tovább vezetni. Jézus tehát tovább akar titeket is vezetni és így van ez ma is. Az előttünk menő Jézus ma is *proagon*, elől megy, az egyház előtt megy és nem mögöttünk. Tovább kíván vezetni minket mégpedig azokhoz, akik még nem hallottak róla és nem hisznek még benne.

Az élő Krisztusról szóló üzenet folytonosan a jelent és az életet keresi. Ezt jelenti az, hogy Jézus előttünk megy.

A követőknek tehát nem az a feladatuk, hogy maguk mögött hagyják, vagy maguk mögött keresgéljék valahol Jézust. A követőknek egyetlen feladatuk van: az elől menő élő Krisztussal kell kapcsolatot teremtsenek minden egyes napon. Ez nem csak kegyességi gyakorlat! Ez hit kérdése. Mindenkinek! Hinni abban, hogy Jézus ma is elől megy, mint Feltámadott Úr.

Ezt kellett elhinnie Péternek is. Aki lehet, hogy szívesen visszabújt volna régi szép idők emlékei mögé, újra és újra felidézve, hogy milyen jó is volt még Jézussal együtt. De a húsvéti üzenet sohasem arra bátorít, hogy rejtőzz el a múltadban, hanem arra, hogy légy követője immár a feltámadott Jézusnak, aki olyan helyekre vezet téged, ahol róla, a feltámadott és élő Úrról bizonyosságot tehetsz.

Péter végül is hitt és újra követője lett. Az Apostolok Cselekedeti könyv erről a hitről számol be, hogy Péter vállalta Jézus követését. A tradíció pedig arról, hogy bár szerette volna elkerülni a szenvedést, de Jézussal való találkozása után, visszament Rómába és végül nem menekült el a szenvedés elől, hanem vállalta azt Jézus Krisztus hűséges követőjeként. (ld. Quo Vadis.)